

בס"ד ערב ש"ק
פרשת פקודי
א' אדר ב' ה'תשע"ו
גיליון מס' 25 (1426)

זמני הדלקת נרות ומוצאי ש"ק

ר"ת	הר"ב	מוצ"ש	ר"ת
י-ם	5:09	6:22	7:02
ת"א	5:24	6:24	6:59
חיפה	5:15	6:23	7:01

שב"ל הפרד"ס

עלון לתורה וחסידות

בהוצאת "מרכז תורני מוהרי"ל אשלג"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר רבי שמחה אברהם הלוי אשלג שליט"א
רחוב שד"ל 4, ת.ד. 707 בני ברק. טל: 03-5783481 פקס: 03-6193789

יוצא לאור על שמם ולזכרם הטור של רבוה"ק
כ"ק מרן אדמו"ר המקובל האלוף הגה"ק רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוקלה"ה
ובנו כ"ק מרן אדמו"ר המקובל הגה"ק רבי שלמה בנימין הלוי אשלג זצוקלה"ה

תלוי איך מסתכלים

מהעבר הדרש

ישנם כאלו שמרשים לעצמם לדבר על אנשים אחרים, ואפילו שהאחרים הרבה יותר טובים מהם, ואפילו ממש צדיקים.

נשאלת השאלה: הרי הם מכירים את עצמם ויודעים כמה הם שווים, וכמה חסרונות להם, ושהשני הוא ממש צדיק לעומתם. אם כן, איך יכולים הם לפעור את פיהם על השני.

אלא, שאדם מסתכל על השני לפי תפיסת עולמו, לפי נטיות לבו, לפי מחשבותיו, לפי טבעיו. לפי זה הוא מצדיק או מרשיע את השני.

הוא חושב שאם עושים פעולה אחת, זה חייב להיות שנגררת אחריה פעולה נוספת, כי כך זה אצלו, ולפי זה בונה את התיאוריה שלו על השני.

למשל: הוא מבין שאם יש לאדם הרבה כסף תחת ידו, מוכרח להיות שגם יגנוב משהו. כי איך אפשר שלא?

בפרשתנו על הפסוק "אלה פקודי המשכן משכן העדות" (לה, א). מובא במדרש רבה ששאלו, למה עשה עמם משה חשבון, הלא הקב"ה יתברך שמו היה מאמינו, כמו שאמר "לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא"? אלא ששמע משה את ליצני הדור מדברים אחריו; אדם ששלט על מלאכת המשכן אין אתה מבקש שיהיה עשיר? כששמע משה כך, אמר להם "בואו ונעשה חשבון".

בספר "באר יוסף" כותב שמכאן אפשר לראות עד היכן מגיעה כוחה של ליצנות; לדבר על צדיק הדור, ולהפוך את האמת מן הקצה אל הקצה, שהרי אמרו בסנהדרין (פא:) שהגונב כלי שרת קנאים פוגעים בו, והטעם, מפני שהגונב כלי שרת מבית המקדש – מקום עיקר השראת השכינה, חילל את כבוד ה' ביותר, שמראה כאילו גם בבית המקדש אין כאן "עין רואה" ח"ו, ולכן ענשו חמור כל כך שהמקנא קנאת ה' רשאי לפגוע בו.

והנה לחשוד במשה רבינו ע"ה – שעלה לרקיע ודיבר עם ה' פנים אל פנים, שלקח לעצמו מתרומות מלאכת המשכן – שהיא עבירה חמורה כמו הגונב כלי שרת – הוא חשד רחוק מאוד, ובכל זאת לא נמנעו מדבר על צדיק עתק.

רואים מכאן את כוחה של הליצנות, שמסוגלת להמציא ולהפיץ גם דברים מזוירים מאוד הרחוקים מהאמת מהקצה אל הקצה. ובפרט גדול כוח ההרס של הליצנות מהצדיקים כשמדבר עליהם לפני ההמון, שדברים אלה עלולים להתקבל ביותר, ומאוד מאוד יש להזהר לא להיות מושפעים מאלה הבאים להתלוצץ ולהטיל חשדות של דופי בצדיקים ועובדי ה'.

משנכנס אדר מרבין בשמחה

דברי חזקוני מוצאים אנו בכתבי בעל האבני אול' בפרשתנו על הפסוק "כי ענן ה' על המשכן יומם, ואש תהיה לילה בו, לעיני כל בית ישראל בכל מסעיהם" (מ, לח).
"בכל מסעיהם" – בכל המסעות והמלטולים שיעשו ישראל בנדודי גלותם, יזכרו תמיד כי השם יתברך לא ימנע ולא יעזבם.

בזמנים יותר טובים, בעת "יומם" – הרי עמוד הענן האלוהי הוא ההולך לפניהם והמנחה אותם במדבר הגלות.

גם בעת "לילה" – בזמנים קשים וחשוכים של ענויים ורדיפות – יהיה עמוד הענן כ"אש", אשר תאכל את הצפעונים החורשים מזימות להשמיד את בני ישראל.

יהרשו להם מזימות ויוציאו חוקי דיכוי נגד ישראל, אולם עצותיהם תופרנה, "כי עמנו קל" – כי הולך אתנו עמוד האש האלוהי, השומר על קיומנו בלילות החושך ...

שבת שלום

בשנילי הפרשה

אלה פקודי המשכן מושכן העדות (לה, כא)

"המשכן" "משכן" – שתי פעמים, רמז למקדש שנתמסכן בשני חורבניו על עוונותיהם של ישראל (כ"ז)
משל למה הדבר דומה; לאדם שאסרוהו בבית האסורים ונגזר דינו למוות. והנה, הגיע אדם והתנדב לפדותו. הוא מכר כלי כסף וכלי זהב שהיו ברשותו, ובכסף שקיבל עלה בידו לפדותו ולהוציאו לחופשי.
כאשר הנידון למוות זכה לצאת לחירות, חובתו הראשונה היא להודות לאותו איש חסד ולא לתת שינה לעיניו עד שישגי מומן לפדות את כלי הכסף והזהב שמכר הלה עבורו. כל מה שבכוחו לעשות כדי להשיב למצילו את כל מה שהוציא למענו – עליו לעשות. אם אינו עושה כן, אלא מבזבז את ממונו למטרות אחרות וזוהי כפיות טובה.

והנמשל הוא – מסביר המגיד מדובנא – חז"ל ביארו שהמשכן נקרא בשם זה משום שהוא נתמסכן פעמיים בגלל עוונותיהם של ישראל. גם בחורבן בית המקדש נאמר שה' שפך את חמתו על עמים ואבנים, כלומר, שבית המקדש נחרב למען הצלתם של ישראל. לכן, מן הראוי שתפילותינו ותחנונינו יהיו מכוונים כדי להשיב את השכינה הקדושה לציון, ושה' יבנה את בית תפארתנו במהרה.

כאשר אנו מתפללים שתגיע הגאולה השלימה במהרה, עיקר כוונתנו צריכה להיות על גלות השכינה, על הצער שיש לקב"ה בגלל עוונותינו, ועל כך שבית המקדש טרם נבנה. חורבן בית המקדש הציל את ישראל מבליה ועל ישראל להכיר טובה על כך לאביהם שבשמים ולהתפלל אליו שיחזיר את שכינתו לציון.

אוצר השלום

ויברך אותם משה (לט, מג)

אמר להם: יהי לנו שתקרה שכינה נמעשה ידיכם (כ"ז)
למה הוצרכו לברכה זו, והלא אמר הקב"ה "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", הרי שהבטיח שישרה בתוכם,

ולמה להם ברכה על כך?

ונראה בהקדם ליישב למה כתוב "במעשה ידיכם", היה לו לומר "במשכן"? ויש לומר, שהכוונה שתשרה שכינה במעשי ידיכם שאתם עובדים לצורכם, ואין הכוונה על המשכן, אלא הואיל ותרמו מנכסיהם תרומת ה' למשכן, על כן תחול הברכה על כל הנשאר בידם, כשם שבתרומה; היטה אחת פוטרת את הכרי ובעל הבית מתברך על ידה, כמו שכתוב על המפריש מעשר "והריקותי לכם ברכה עד בלי די", כן גם בתרומת המשכן שרתה הברכה על כל הנותר אצלם.

וזוהי הברכה "שתשרה שכינה במעשה ידיכם" – בכל מעשיכם – במשא ומתן וכדומה, תשרה השכינה ותביא לכם ברכה.

כי ענן ה' על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו (מ, לח)
נראה לפרש על פי מה שאמרו רבותינו ז"ל על הפסוק "ושכנתי בתוכם" (שמות כה, ח) "בתוכו" – לא נאמר אלא "בתוכם" – בתוך כל אחד ואחד. רואים מכאן שמי שמקדש את עצמו, שורה עליו השכינה. וכתב ה"חובת הלבבות" (בהקד): ואמרו על אחד מהחכמים שהיה יושב עם בני אדם עד חצי היום, וכשהיה לבדו היה אומר: "הבו האור הצפוף", והיה אומר זאת על מצות הלבבות.

הרי לנו שהצדיק כשהוא ביום עם בני אדם הרואים אותו הוא מצניע את עצמו מאוד ואינו מתגלה לפניהם, ומראה עצמו כשאר בני אדם, אבל כשהוא מתבודד בביתו או בלילה שהוא זמן התבודדות, אז אור ואש אהבת ה' אשר בקרבו בוקע החוצה.

זהו שאומר הפסוק "כי ענן ה' על המשכן יומם" ביום' הצדיק המכונה 'משכן' מוצנע ומכוסה ב'ענן', כלומר, כשהוא בחברת בני אדם הוא מכוסה מאוד ומסתיר את מעשיו ועבודתו ושלחבת אהבתו לה' כאילו שורה עליו ענן המכסה אותו, אבל "ואש תהיה לילה בו" – כשהוא מתבודד בלילה בביתו, האש היוקדת בקרבו בוקעת לחוץ. **אבן שלמה** – להג"ר שלמה זלמן עהרנרייך זצ"ל הי"ד

הרב יהודה לב שליט"א
מחבר ספרי לב המועדים

דינים מנהגים וטעמים
בשנה מעוברת – ב

דרך ההלכה

הטעם שמעברים חודש אדר ולא חודש אחר:

משום דכתיב במגילת אסתר (ג-י) "חודש שנים עשר הוא חודש אדר", ואם מעברין אחד משאר החודשים אז לא יהיה אדר חודש שנים עשר (תוס' סנהדרין יב, א ד"ה אין).

בעין זה כתב הרבינו יונה (עמ"ס סנהדרין יב, א) לפי שאי אפשר לעבר חודש אחר, אם נעבר אייר נמצא שבין פסח לעצרת יהיה יותר מנ' יום, ואם נעבר חודש מהודש הקיץ נמצא שלא יהיה תשרי חודש השביעי, ואם נעבר אחד מהודשי החורף לא יהיה חודש אדר חודש י"ב.

טעם אחר: לפי שלומדים עיבור השנה מקידוש החודש; מה עיבור החודש אין תוספת עיבורו אלא בסוף החודש, אף שנה אין תוספת עיבורה אלא בסוף החודש (מכילתא שמות פרשת בא ב-ט).

טעם אחר: דילפינן מדכתיב "שמור את חודש האביב" – חודש הסמוך לאביב (רש"י ראש השנה ז, א).

טעם אחר: לפי שאדר הוא סמוך לנים ובו נדע אם צריך לעבר את החודשים (אבודרהם תפילת פורים).

טעם אחר: דבר ידוע שחודשי השנה הם כנגד י"ב שבטי ישראל (תנחומא ויהי טו מהרש"א חידושי אגדות סנהדרין יב, א), וחודש אדר מזלו דגים, והוא כנגד יוסף שנמשל לדגים, שאין שולט בו העין (רבי חיים ויטל בספר ליקוטי תורה סוף פרשת ויצא), ויוסף הוליד ב' שבטים מנשה ואפרים, ולכן מעברים חודש אדר שהוא של יוסף כנגד ב' שבטים מנשה ואפרים בניו (ספר קדושת לוי סוף פרשת כי תשא)

על מידת כבודו בה' מסופר, שפעם הזדמן לעיר המרפא בודאש-פוטוק ונשאר לשבות שם באכסניה אחת ביום שבת קודש. ויהי ביום השישי, בשעה שבדרך כלל הביאו בה הצוענים כל שבוע דגים למכירה – כי ידעו שהיהודים נוהגין לאכול דגים לכבוד שבת – נודע פתאום בעיר שהצוענים לא באו היום ואין להשיג דגים באף חנות. כשעתיים לפני התקדש ליל שבת קודש, נכנסה אל ה"ויגד יעקב" זוגתו הרבנית נ"ע. ותשאלהו מה לעשות כשאין דגים, "והיתה לו עגמת נפש גדולה מזה". אף על פי כן אמר לה שתכין הכל כאילו יש כבר דגים, תשפות קדירה על האש ותשים בה מים וירקות ותבלינים וכו' כמו שרגילה תמיד, אולי יעזור השם. אחר כך פנה ויצא לטבול בנהר לכבוד ש"ק. ויהי כשהרכין ראשו וגופו המהור מתחת למים החליק פתאום דג חי לתוך ידו – והושיט אותו תיכף ומיד למושמושו שיהוש ויביאנו מהר אל הרבנית, כדי שעוד תספיק לבשלו קודם כניסת שבת קודש – ויהי לפלא.

מסופר, שבימי כהונתו בקהילת צעהלים בא פעם לפניו במוצאי ש"ק אחד מבעלי בתים בקהילתו וסכום כסף בידו למנהל לו. כן חזר הדבר ונשנה לאחר שבוע ימים במוצאי ש"ק. הרבי נעתר לקבל מאיש זה את התשורה, למרות שהיה שונא מתנות, מפני טעם הכמוס עמו. אולם בפעם השלישית, כשהחזר ובא הלה במוצאי ש"ק עם צרור הכסף, סרב לו והתנצל בפניו – שהושיט לעצמו, אולי ההרגל והידיעה על תמיכה קבועה מאיש פלוני, תערער ח"ו אצלו את מידת הבטחון בהש"ת, וכמו שכתב בפי' רד"ק (בראשית ל, לא) שביקש לבן מיעקב אבינו ע"ה "נקבה שכרך עלי ואתנה" והשיבו "לא תתן לי מאומה", כלומר, שום דבר קצוב, אלא יהיה שכרי דרך מקרה וטובת האל – כמו שזמין לי. מסירות נפשו לטבול במקוה מידי יום ביומו לא ידעה שום מעצורים. פעם אמר לתלמיד שטיפל בו להקל יסוריו ממחלת העור: "אתה יודע מה אמרו לי הרופאים? אלמלי הייתי נמנע זמן מסויים מלטבול במקוה, יש ביכולתם לרפא אותי! אבל, כלום אפשר לעבוד את הבורא ית"ש אפילו יום אחד בלי מקוה טהרה?!"

לוקט מהספר תולדות בעל ה"ויגד יוסף"

מסילות הטהרה

מלאכת המשכן נעשתה מאליה

העולם כולו, לא היה שלם בקיומו עד שבא יום השביעי, כי כשבא יום השביעי, אז נשלמו כל המלאכות, והשלים בו הקב"ה את העולם. זה שכתוב "ויכל אלקים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה", בזה – בשביעי, נשלם בקיום כל המלאכה שעשה. ועל כן "ויכל אלקים ביום השביעי".

וכך אתבני בי וכו': וכשנבנה בית המקדש, כל המלאכה שנעשתה, היא נעשתה מאליה, האומנים התחילו, והמלאכה נראית להם, איך לעשותה, ונרשמה לפניו, והמלאכה נשלמה מאליה. וכן העמידוהו, שכתוב, "והבית בהבנותו", והבית כאשר בנהו לא כתוב, אלא בהבנותו, שהוא משום שנשלם מאליו. וכתוב, "אבן שלמה מסע נבנה" בנוהו לא כתוב, אלא נבנה. משום שמאליו נבנה. וכן בכל המלאכה שהיא קדש, היא נשלמה מאליה.

ובצאלל בן אורי וגו': מקרא זה למדנו, שרוח הקדש הכריז עליו לעיניהם של ישראל ואמר, "ובצאלל בן אורי בן חור למטה יהודה עשה את כל אשר צוה ה' את משה ואתו אהליאב בן אחיסמך". שואל: מהו ואתו? ומשיב: אלא למדנו שאהליאב לא עשה את המלאכה לבדו, אלא עם בצאלל, ועמו עשה מה שעשה. זה שכתוב ואתו ואתו – ולא מעצמו. כי בצאלל הוא ימין, ואהליאב הוא שמאל, כנ"ל, מכאן, שהשמאל הוא תמיד בכלל ימין, וע"כ כתוב, "ואני הנה נתתי אתו את אהליאב" – זה ימין, וזה שמאל והשמאל בכלל ימין.

פירוש הסולם פרשת פקודי מב-מז

ת"ח שפירו דעלמא וכו': בוא וראה היופי של העולם והמראה של העולם לא נראה בעולם עד שנבנה והוקם המשכן והארון נכנס אל הקדש. משעה ההיא נראה המראה של ה"כל" בעולם – דהיינו השכינה. ונתתקן העולם, והולכים הזכאים במשכן ההוא ובארון ההוא עד שמוגיעים אל הנקודה האמצעית הנמצאת שמה כנ"ל, שהוא "פה נוף משיש כל", כיון שמוגיעים שמה, אז הארון פתח ואמר, "זאת מנוחתי עדי עד פה אשב כי אויתיה" (תהלים קלב).

ר' ייסא אמר וכו': רי"א, מקרא זה כנסת ישראל אמרה אותו, בשעה שנבנה בית המקדש, והארון נכנס למקומו. ר' חזקיה אמר, הקב"ה אמר מקרא הזה, על כנסת ישראל, כשישראל עושים רצונו. כי אז יושב הקב"ה על כסא כבודו, ומרחם על העולם, וברכה ושלוש ואהבת הכל נמצא. ואז אמר, "זאת מנוחתי עדי עד".

ות"ח בשעתא דכלהו וכו': ובוא וראה, בשעה שכל האומנים התחילו לעשות מלאכתם, מלאכה ההיא ממש שהתחילו לעשות, היא נשלמה מאליה, הם התחילו, והמלאכה נשלמה מאליה, היא ממש. מאין לנו, הוא, כי כתוב, "ותכל כל עבודת משכן אהל מועד", דהיינו שנשלמה מאליה.

כנוונא דא ויכלו וכו': כעין זה, "ויכלו השמים והארץ", שפירושו שהם נשלמו מאליהם, ואם תאמר, הרי כתוב "ויכל אלקים ביום השביעי" – הרי שהאלקים כלה והשלימו, ולא מאליהם. ודאי כך הוא, שכל העולם, אע"פ שכל המלאכות נשלמו כל אחת ואחת, עם כל זאת,

דברים אלו מצאו חן בעיני הפחה. הוא לא חשב הרבה, אלא קרא אליו את הרבנים וראשי קהילת חבון ואמר להם, כי הוא הטיל על קהילת חבון מס של חמישים אלף פיאסטר, החייב להשתלם תוך חודש ימים. אם הסכום לא ישולם במועד הנקוב, יתחייבו ראשי הקהילה בנפשם ואילו שאר בני הקהילה ימכרו כעבדים.

כדי שראשי הקהילה לא יספיקו למלט את נפשם, ציווה הפחה לעצורם תיכף ומיד ולהחזיקם מאחורי מנועל ובריה. ואת הרבנים שלה הפחה הביתה, כדי שיתחילו תיכף ומיד באיסוף הכספים.

לא הועילו כל טענותיהם של באי כוח הקהילה, שאמרו, כי אין באפשרותם לאסוף סכום גדול כזה. הם עמדו על המקח עם הפחה, ובקשו להקטין את הסכום, או להאריך את מועד הפירעון. אולם לב האבן של השליט לא ידע רחמים.

החמשך יבוא בס"ד בשבוע הבא

ההיסטוריה היהודית יודעת "פורימים" מיוחדים במינם, שנחגגו בקהילות שונות בתאריכים שונים לזכר נס הצלה, שבא בצורת ישועה אלקית מופלאה, כאשר אויבי היהודים ניסו להתנכל להם והקב"ה הפר את זממם.

להלן נספר את קורותיו של "פורים" שכזה, אשר בני הקהילה היהודית הספרדית בחבון נהגו לחגוג ב"יד בטבת. פרטי המקרה על דיוקם ההיסטורי לזמנים בערפל של זמנים עברו. הסיפור, כפי שהוא שגור בפי העם.

לפני שנים רבות היתה בעיר העתיקה של חבון, עיר הקודש, מקום קבורת האבות, קהילה של יהודים ספרדים, שבאו לשם לאחר שגורשו מספרד וממדינות נוצריות אחרות, בהן נרדפו היהודים על צוואר.

ויהי היום ולחבון הגיעו שני משולחים נכבדים מירושלים, אשר נשלחו, כדי לאסוף כסף למטרת פדיון שבויים. השולחים סיפרו לראשי הקהילות על אודות שליחותם ואמרו, כי רבני ירושלים הטילו עליהם לא לקחת פחות מחמשת אלפים פיאסטר, חלקה של קהילת חבון בפדיון השבויים, שהיא אחת המצוות הגדולות ביהדות...

למרות שהסכום הנקוב לא היה קטן, יכלו ראשי קהילות חבון לאסוף אותו מתוך קצת מאמץ. אולם הם טענו, כי בראש וראשונה עליהם לדאוג לנצרכי המקום, בחינת "עניי עירך קודמים" וכי מצוק העיתים אשר כזה אין הם יכולים לרוקן את קופות הקהילה. הם ניסו לעמוד על המקח ולתת לשלוחים סכום קטן בהרבה ממה שנדרש מהם. אולם הללו השיבו, כי פחות מחמשת אלפים פיאסטר אין הם מוכנים לקחת.

אולם ראשי הקהל אינם יכולים, או אינם רוצים לגייס סכום זה, הרי שכדברי המגילה, "רוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר" ויהודי חבון יפסידו את הזכות להשתתף במצוה הגדולה של פדיון שבויים.

הסוף היה, כי המשולחים הלכו בדיוק ריקות. אחר הדברים האלה מינתה הממשלה התורכית, ששלטה אז בארץ ישראל, פחה חדש לאזור חבון. השליט החדש, מסתבר, היה שונא ישראל ומיד עם היכנסו לתפקידו החל לגזור גזירות על היהודים, במגמה לסחוט מהם כסף כל האפשר, בצורת מיסים וארנונות. אולם עד מהרה נמאס לו הדבר לעסוק בסחיטת כסף מיפין מיפין והוא טיכם עצה כיצד להקיז את דמה של הקהילה היהודית בבת אחת ובסכום גדול.

הפחה של חבון היה אדם מלומד וידע שפות אחדות מלבד ערבית. הוא קרא בספרי היסטוריה כיצד התייחסו מושלים נוצריים שונים אל נתיניהם היהודים. הוא מצא בספרי היסטוריה, כי שליטים נוצריים עצרו לא אחת רבנים וראשי קהילה יהודיים והחזיקו אותם במעצר, עד שבני קהילתם אספו כסף ופדו אותם בדמים מרובים. מושלים אחרים נהגו פשוט לגרש את היהודים מארצם ולהחרים את רכושם.

שביל לנוער

שאלות בחומש - פרשת השבוע - עם רשי (בצורת מבחן אמריקאי)

א. הבגדים שבישו בהם את כלי הקודש, מה לא היה בהם?
א. תולעת שני. ב. ארגמן. ג. תכלת. ד. שש.

ב. מתי משה נכנס לדבר עם ה'?
א. כשהיה ענין. ב. כשנקרא על ידי המלאכים. ג. כשלא היה ענין. ד. כל התשובות אינן נכונות.

שאלות בספר "קיצור שולחן ערוך" סימן ל"ח

ג. גוי שבישל בשבת עבור חולה, האם מותר לחולה לאכול זאת במוצאי שבת?
א. מותר. ב. אסור. ג. רק אם אין משהו אחר לאכול - אז מותר. ד. ראוי להחמיר.

ד. גוי שבישל בשבת עבור חולה, האם מותר להשתמש בכלים לאחר שבת?
א. מותר. ב. אסור. ג. מותר לאחר יום שלם. ד. מחלוקת.

התשובות לשאלות שהופיעו בעלון הקודם:

א. תשובה ג. ב. תשובה א. ג. תשובה ג. ד. תשובה ב.

לוח חדף חיומי בזוהר עם פירוש הסולם מחזור ט' (תשע"ז)				
יום	תאריך	זוהר פר'	עמודים	סעיפים
שבת	ב אדר ב	פנחס	עז-פ	רמז-רכה
א'	ג אדר ב	פנחס	פא-פז	רמז-רמג
ב'	ד אדר ב	פנחס	פז-צב	רמז-רנו
ג'	ה אדר ב	פנחס	צג-צז	רמז-רסז
ד'	ו אדר ב	פנחס	צה-ק	רמז-רעה
ה'	ז אדר ב	פנחס	קא-קד	רמז-רפד
ו'	ח אדר ב	פנחס	קד-קה	רמז-רצז
שבת	ט אדר ב	פנחס	קט-קיב	רמז-רצז

